

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1107

01.06.2024 (135)

Michael Kühnen

A doua revoluție Volumul II: Statul popular

Partea 4

Pentru rasă și națiune

Am presupus că era necesar pentru fericirea și viitorul poporului nostru să dăm un sens vieții naționale.

Primul sens, evident, este acela de a asigura viitorul național. Pentru aceasta, poporul nostru are nevoie de un spațiu vital suficient. Ideea Reich-ului este cadrul unei politici germane de putere mondială, care trebuie să se dovedească în câmpul de tensiune dintre ura noastră față de ordinea postbelică stabilită și necesitățile loialității rasiale în lupta rasială dintre albi și colorați.

Desigur, toate acestea sunt adevărate doar cu condiția ca național-socialismul și ideea sa despre valoarea unică a națiunii să fie corecte. Acest lucru este destul de discutabil și de aceea mișcarea noastră este în acest moment, în adevăratul sens al cuvântului, "partid" - adică parte a unei lupte intelectual-politice. - Așadar, care sunt alternativele aparente la viziunea völkisch asupra lumii?

MATERIALISMUL care, așa cum a fost descris, se ascunde în spatele celor două sisteme mondiale aflate la putere - comunismul și capitalismul liberal - este evident incapabil să dea un sens vieții personale sau naționale.

Este de la sine înțeles că orice formă de stat și de guvernare este obligată să acționeze în așa fel încât nevoile cetățenilor să fie satisfăcute în mod satisfăcător, iar conducătorii nu trebuie nici să mențină aceste nevoi la un nivel scăzut prin forță - așa cum se întâmplă de obicei în statele comuniste - nici să le ridice în mod artificial - așa cum obișnuiesc să facă regimurile capitaliste. Dar acesta poate fi doar primul pas necesar. Un stat nu poate, după ce a reușit acest lucru - iar în cazul dominației albe acest lucru a reușit în mare parte - să se epuizeze în simpla administrare a acestui stat.

Asigurarea necesităților de bază ale vieții este doar punctul de plecare. Dacă sensul vieții nu este adăugat și comunicat în mod obligatoriu tuturor cetățenilor, tânăra generație, care a crescut dezorientată, se va revolta împotriva acestui sistem.

Prin urmare, materialismul nu este și nu poate fi un scop în viață. Acolo unde este, el seamănă cu un drog care amortește individul și îl face să uite de golul interior al vieții sale. Nu putem decât să îi compătimim pe acești oameni. Sunt oameni nefericiți. Aici vedem motivul pentru care tocmai în cele mai bogate și mai lipsite de probleme societăți occidentale - de exemplu, în clasele de mijloc și superioare din SUA, în Scandinavia și Germania de Vest - se înregistrează cele mai mari rate de sinucidere, criminalitatea și bolile psihice legate de bunăstare cresc alarmant, iar consumul de alcool și droguri atinge proporții disperate. Acestea sunt semnele unei boli mintale care contaminează popoare întregi. Această boală se numește "materialismul ca bază a vieții unei societăți!".

În mod evident, idealismul este o condiție de bază și o condiție prealabilă a vieții umane, de fapt, cel mai uman lucru care există la ființele umane. La urma urmei, fiecare animal își asigură propria subzistență, iar unele specii creează în acest scop structuri foarte dezvoltate, asemănătoare unui stat. Cu toate acestea, nicio furnică nu s-a gândit vreodată la sensul mediului său sau al propriei sale vieți. Viața în statele moderne comuniste și capitaliste este o existență de furnică. Revoluționarii din Est și Vest se revoltă împotriva acestui lucru.

În acest context, problema religiei se pune în mod natural și pentru noi.

În cel de-al Treilea Reich, s-au făcut încercări izolate de a reînvia religia păgână a strămoșilor noștri, adecvată speciei. Nu există nicio îndoială că o renaștere reușită a religiei germanice ar fi oferit statului völkisch o bază suplimentară și sigură. Nevoia religioasă a omului ar fi fuzionat armonios cu fundamentele ideologice ale statului și ale organismului național.

O încercare similară a fost făcută de mișcarea creștin-protestantă a creștinilor germani, care nu a fost deloc o invenție național-socialistă, dar ale cărei rădăcini sunt foarte vechi. Împăratul Wilhelm al II-lea, de exemplu, i-a scris din exilul său

olandez fostului ministru de război von Stein în 1923:

"Doorn 9.IX.23

Dragă Excelență,

Vă mulțumesc foarte mult pentru scrisoarea dumneavoastră amabilă. Da, studiez cu nerăbdare Scripturile. Aveți perfectă dreptate, oamenii nu s-au schimbat față de modul în care îi descrie VT, dar mai ales evreii. În consecință, ei au rămas aceiași tâlhari, ucigași și hoți așa cum ni se înfățișează în cărțile lui Iosua și au devenit și mai ambițioși și mai răi în ura lor față de străini și creștini. De aceea, pentru mine, A.T. nu are decât o semnificație istorică. Noul este mult mai aproape de mine. Pentru mine, persoana lui Hristos este totul, alături de care A.T. dispăre. Stau pe înălțimea senină de sub umbra Răscumpărătorului și privesc de acolo în jos spre valea adâncă în care se află A.T. inundat de ceață. Din această vale strălucesc vârfuri de munte individuale, luminate de soare: marii profeți, psalmi individuali, ziceri individuale care mă încântă.

De altfel, vechiul Iahweh răzbunător și distrugător de oameni este zeul local al lui Iuda și nu are nimic de-a face cu concepția noastră despre "Dumnezeu Tatăl", așa cum ne-a fost învățată de "Fiul". Noi suntem copii ai lui Dumnezeu (prin Hristos), poporul arhicunoscut bănuia deja acest lucru când se ruga la "Tatăl Atotputernic", despre care evreul nu vrea să știe nimic. Biserica noastră eșuează total în aceste vremuri, în loc să încurajeze la nivel național și monarhic sufletele, rămâne total "neutră" și pierde teren pe zi ce trece. Sinodul General Legislativ este un tablou de bătrâni neputincioși care mormăie și se face de rușine. Oameni curajoși ca Doering, iubiți de popor, sunt atacați! Biserica trebuie să devină etnică și națională germană, nu pseudo-evreiască, așa cum este acum. Eu încerc să lucrez în acest sens, dar fără succes. Roma este mai abil activă; promovează Kaisertum-ul catolic cu funcționari evrei-capitaliști!

*Ordinul Sfântului Ioan nu face nimic, nobilimea nu face nimic în mediul rural! Ce ar fi putut să facă pentru a întări monarhul. Gândul în țară ar fi putut face! Henry Ford spune: "Evreii au făcut războiul mondial, singuri!". De aceea spun: Departe de Moise, înainte cu Hristos!
Wilhelm"*

Atât Noul Păgânism, cât și creștinii germani ar fi putut reda poporului germanic o religie care - asemănătoare islamului în sfera sa culturală - nu numai că ar fi dat indivizilor un scop în viață, ci ar fi putut contribui la modelarea întregii vieți naționale. Niciuna dintre cele două mișcări religioase nu a fost capabilă să facă acest lucru de una singură. Dar nu poate și nu trebuie să fie sarcina statului național-socialist al poporului să creeze o religie de stat și să o impună poporului. Noi,

național-socialiștii, ne angajăm în favoarea separării complete a bisericii de stat și a libertății religioase.

Putem învăța multe de la Biserica Catolică, de la sistemul său religios și de la ordinea sa ierarhică:

Așa cum Biserica Catolică a reușit, timp de aproape o mie de ani, să dea oamenilor din sfera sa culturală o ordine spirituală fermă - indiferent de ceea ce se poate gândi despre conținutul și formele acestei reguli - tot așa și național-socialismul va stabili un fundament spiritual și va pune capăt astfel cortului de lipsă de direcție și haos care a cuprins Occidentul, altădată creștin, de la destrămarea puterii spirituale absolute a Bisericii Romano-Catolice. În locul ei vine o ordine romană occidentală pe o bază național-socialistă și, prin urmare, völkisch-racială.

Un catolicism militant, care nu se limitează exclusiv la sfera religioasă, așa cum predomină în unele mișcări fasciste și cum susțin și tradiționaliștii catolici, nu este lipsit de probleme din punct de vedere politic. Cu toate acestea, nu este de așteptat ca catolicismul să își recâștige din nou puterea spirituală formatoare. Acesta a devenit irevocabil parte a "societății pluraliste" și, prin urmare, nu este obligatoriu.

Religia mai poate oferi indivizilor un punct de sprijin în viața lor, dar nu mai este capabilă să modeleze caracterul spiritual și politic al unei comunități naționale. Acest lucru nu trebuie neapărat să rămână așa. Într-o zi, când noi, național-socialiștii, vom fi creat un stat popular cu o ideologie solidă, este de conceput că și curentele religioase de același tip vor deveni puternice și vor influența viața poporului nostru. Dar este puțin probabil ca, după exemplul reislamizării, religia creștină sau orice altă religie să fie din nou capabilă să modeleze o lume. Aceasta a devenit o sarcină a mișcării național-socialiste.

Am recunoscut că nici materialismul, nici religia - oricare ar fi ea - nu pot depăși ruptura spirituală și mentală, criza profundă a națiunilor albe industrializate. Acest lucru poate fi realizat doar printr-o viziune asupra lumii care este angajată față de tradiția idealistă a continentului nostru. Singurul moștenitor al acestei tradiții este național-socialismul.

Dar - se întreabă oponentii noștri - trebuie neapărat ca oamenii să fie cei care să fie în discuție ca fiind singurii purtători ai sensului vieții umane? Există alternative?

Individualismul burghez-liberal predică în mod constant valoarea individului. Acesta se distinge în mod conștient de "colectivismul völkisch" al nostru - așa cum este numit în rapoartele de protecție constituțională germane de ocupație. Să nu facem abstracție de faptul că acest liberalism, prin întrepătrunderea sa strânsă cu sistemul economic capitalist inuman, își calcă în mod constant în picioare

propriul sistem de valori, fără ca măcar să își dea seama de acest lucru. Să ne uităm doar la ideologia liberalistă:

Libertatea individului, bunăstarea și viața sa reprezintă cea mai mare valoare, în spatele căreia poporul și statul trec în mod clar în plan secund. Sarcina lor este, în esență, doar de a asigura dezvoltarea liberă a individului. Această divinizare a individului este absurdă. Sunt oameni nenorociți, săraci, care văd singurul sens al existenței lor în propria lor viață scurtă - în a se naște, a munci, a se bucura, a muri. Acest egoism individualist burghez, care se referă la cei șaiszeci sau șaptezeci de ani din propria viață, ar trebui să fie totul? Cât de patetic este să fii nevoit să-ți spui pe patul de moarte: "Singurul sens al vieții mele a fost să mă dezvolt liber. Acum, această viață a luat sfârșit. Așa că rezultatul va fi un nimic gol, fără sens".

Oare o astfel de viață și o astfel de moarte sunt cu adevărat semnificative, frumoase, umane?

Nu. Viața individului are sens și valoare doar atunci când se extinde dincolo de ea însăși, când este folosită pentru ceva durabil.

Chiar dacă liberalismul și-ar atinge scopul utopic și ar crea o societate de "cetățeni responsabili", în care fiecare individ se dezvoltă în conformitate cu visul său de a avea o viață fericită și împlinită, această societate ar rămâne totuși fără sens, goală și moartă fără respect pentru trecut și fără o preocupare responsabilă pentru viitor.

Libertatea individului își găsește valoarea și sensul doar în cadrul comunității naționale. Fără această legătură, viața individului este lipsită de valoare și de sens, deoarece nu rămâne nimic din ea. Sclavul fără nume care a muncit în muncă forțată toată viața la lucrările piramidelor construite pentru gloria imperiului egiptean a dus o viață cu mai mult sens decât cetățeanul german dependent de televiziune și de timp liber, a cărui singură grijă este să nu moară de o boală de inimă grasă! Acesta este sensul profund, interior, din spatele sloganului național-socialist, atât de des demonizat:

"Tu nu ești nimic! Oamenii tăi sunt totul!"

Această conștientizare nu diminuează valoarea individului, ci o sporește, deoarece îl integrează în sensul istoriei naționale. Dacă nu ar fi fost așa, nicio ființă umană nu ar fi îndrăznit și nu și-ar fi sacrificat viața pentru o idee, nimeni nu ar fi sângerat vreodată pe câmpurile de luptă din toate timpurile!

De fiecare dată când o persoană se expune în mod conștient la un pericol de moarte pentru a apăra un scop în afara propriei vieți - pentru semenii săi, pentru credința sa, pentru poporul său -, ea își bate joc de lașitatea jalnică a ideologiei valorii

absolute a individului, care nu poate fi concepută decât în vremuri de sfârșit de veac, fără istorie și decadente.

Nu. - Viața individului nu este și nu poate fi cea mai mare valoare. Tocmai pentru că național-socialismul se vede pe sine însuși ca fiind întruchiparea celei mai înalte valori a personalității și a rasei, trebuie să lăsăm mult în urmă această atitudine burgheză.

Doar ființa umană care se dezvoltă și evoluează în legătură trăiește o viață cu sens. În acest caz, ei au, de asemenea, dreptul de a se aștepta ca statul popular să facă un efort pentru a modela circumstanțele vieții lor într-un mod uman. Nu vrem să ne întoarcem la muncitorul forțat egiptean sau sovietic - desigur, nu vrem să ne întoarcem nici la mașina de consum fără suflet.

Național-socialismul înseamnă eliberare umană, justiție socială și demnitate.

Omul este un individ - de aceea și el se străduiește pentru fericirea individuală - dar el este și mai ales o ființă comunitară în lanțul etern de la cei morți până la cei încă nenăscuți ai poporului său - de aceea această viață și această strădanie pentru fericire capătă sens și valoare doar în legătura cu acest popor! Pentru marxiști, poporul este, în cele din urmă, un concept ne semnificativ, lipsit de sens și de conținut. În iluzia lor internaționalistă, ei fac din proletariat purtătorul sensului istoriei.

Slăbiciunea decisivă a ideologiei marxiste este credința sa în inevitabilitatea dezvoltării istorice. De aici rezultă profunda inumanitate și indiferență față de aspirațiile reale ale clasei muncitoare. Karl Marx s-a exprimat astfel: *"Nu este vorba de ceea ce își imaginează acest sau acel proletar, sau chiar întregul proletariat, ca fiind scopul său pentru moment. Este vorba de ceea ce este și de ceea ce va fi obligat să facă din punct de vedere istoric în conformitate cu această ființă."*

Între timp, a devenit suficient de clar că alți oameni îi forțează întotdeauna pe oameni să facă ceva, dar nu și "istoria". Atunci, oamenii sunt cei care pretind să recunoască și să realizeze sensul istoriei. Clasa muncitoare, care se încapățânează să reziste cu încapățănare "inevitabilității istorice", ar avea, prin urmare, în mod evident, nevoie de maeștri și de o "avangardă" care să acționeze în numele ei - pentru că pentru un marxist devotat este de neconceput ca istoria să nu ducă inevitabil la comunism. Lenin a tras apoi această consecință cu o determinare brutală și a instaurat astfel tirania bolșevică.

MARXISMUL nu a fost niciodată un mod de gândire și o convingere a clasei muncitoare, ci, în mod obiectiv, a fost întotdeauna o ideologie a intelectualilor bur-

ghezi, care, în aroganța lor intelectuală, sunt indiferenți față de dorințele, concepțiile și ideile muncitorului. Marxismul este un șanț de neînțelegere între "avangarda clasei muncitoare", partidul comunist, și clasa muncitoare reală și duce fie la omnipotență - unde tancurile sovietice garantează liniștea -, fie la impotență - unde lipsesc mijloacele de constrângere - a acelor intelectuali burgezi care se consideră executanții istoriei.

Omnipotența și impotența marxismului sunt doar două fețe ale aceluiași lucru. Dar ar fi necinstit să negăm că marxiștii cinstiți și idealiști au încercat în trei moduri să scape de acest impas decisiv al ideologiei lor:

Maoismul, socialismul reformator și socialismul nedogmatic.

Cu cât condițiile de viață ale oamenilor sunt mai mizerabile, cu cât este mai mare prăpastia de netrecut dintre o clasă superioară minusculă, atotputernică și inimaginabil de bogată și masa oamenilor, cu atât mai mult apare nevoia unei revoluții fundamentale a condițiilor. În unele locuri, această situație din țările în curs de dezvoltare conduce la grupuri comuniste care reușesc să reducă decalajul dintre ele și popor. Acest lucru este valabil în special în cazul Chinei maoiste, dar aici poate fi menționată și Cuba. Motivul este că, pentru un moment în istorie, interesele poporului - nu doar ale clasei muncitoare - au coincis cu cele ale stăpânilor lor comuniști: mizeria și subdezvoltarea trebuie eliminate!

Acest lucru nu are nimic de-a face cu ideologia marxistă și cu credința în sarcina istorică a proletariatului. Mai degrabă, este vorba de o organizație politică a unui popor care caută în sfârșit un mijloc de trai sigur. Și este într-adevăr dificil de văzut ce este de fapt marxist în maoism - Mao tse tung: "Poporul și numai poporul este forța motrice a istoriei mondiale!" - dacă nu se ține cont de suprastructura frazeologică. Iar acest lucru explică, la rândul său, fascinația și carisma altor mișcări revoluționare naționale din lumea a treia. Marxismul lor este, în cea mai mare parte, doar o albire pentru a obține ajutor politic și financiar din sfera de dominație comunistă. Aceste mișcări au puține lucruri în comun cu ideologia marxistă: ele se aseamănă mai degrabă cu fascismul, așa cum a fost definit de Benito Mussolini - fascismul este naționalism + socialism.

Maoismul însuși este un fel de fascism chinezesc. Cu toate acestea, nu pare imposibil ca liderii chinezi postmaoșiști să se apropie din nou de modelul sovietic, cel puțin pe plan intern. Atunci se va deschide din nou prăpastia dintre conducători și guvernați. În orice caz, socialismul din lumea a treia este mai ales un fascism care nu îndrăznește să se numească astfel!

În țările industrializate dezvoltate, marxiștii reformiști sociali au reușit, în cele din urmă, să se ancoreze în clasa muncitoare. Acest succes a fost cumpărat printr-o abandonare nerecunoscută, dar practică cu asiduitate, a ideologiei marxiste.

De fapt, socialismul reformator - în special social-democrația și mișcarea sindicală - are mari merite în îmbunătățirea condițiilor de viață ale clasei muncitoare. Ar fi necinstit să negăm pur și simplu acest lucru. Cu toate acestea, acest socialism reformator, care a trebuit să se îndepărteze din ce în ce mai mult de originile sale marxiste pentru a cuceri muncitorul, și-a pierdut rațiunea de a fi de la sfârșitul Primului Război Mondial.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFRWAHOLOANISATION
April 1937

Der Kampf geht weiter !

Siebing Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Tschekoslowakei. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf glnzender Ebene!
Schlechte von Staatsmacht, Verhinderung, Verfolgung und Verhinderung haben nicht ausgereicht, die Idee der gendlichen Idee unsere hoch geliebten Fhrer Adolf Hitler zu entziehen.

Alle Nationalsozialisten sind unangenehm arbeiter, Vllken- und Rassengegner, selbst Schler an Schler im Kampf um die Erhaltung unserer weissen Vllken.
Ein Siegung ist zwar nicht gewollt, aber die Glnze des hochgeliebten Vllken ist heute noch viel grter als in der Vergangenheit.
Die vornehmliche Dagegen ist eben Adolf, der Vllkenmeister - gegen alle weissen Vllken (!) zu bekmpfen, seine Mttel sind Zerstreuung, Umformung und Zusammenbruch.
Ein "nein" oder "Wider" ist im Wahlkampf oder im Strafenkampf, als ein Propagandamittel, Schwelmer oder auf einem Schiedsgericht andere Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hilf Hitler!
Gerdard Luch

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

Buletinul de stiri NS
www.nsdapao.org
#1005 18.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Raportul de față
Interviu cu Molly
Partea a treia

NSK: Proiectele tale actuale sunt, evident, legate de filozofie și artă.

Vă rugăm să descrieți opinia dumneavoastră cu privire la impactul acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mă actualizez galeria foto, dar în principal m-am concentrat pe Adolf Hitler și Armata omenirii (www.mourningthenazis.com/truth.htm). Am ajuns la 21 de pagini acum și mai am atât de multe de făcut. Studiorea celui de-al Doilea Război Mondial este un câmp minat absolut de informații. Cauți informații despre un lucru și găsești alte două lucruri de cercetat. Te simți un pic ca și cum ai fi un arheolog, săpând în trecut îngropat. Un trecut pe care Ei ar prefera să nu fie scos la lumină. Putem mulțumi din nou

the NEW ORDER
Number 17 (137) Founded 1978 April 26, 2012 (135)

The Fight Goes On !

Ninety years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamations have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Fhrer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countermeasures and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are anti-White immigration, culture distortion, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Hilf Hitler!
Gerdard Luch

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

SS Defender against Bolshevism
by Reichfhrer SS Reichser Minister
FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

Translated from the SS Original

Jules Steiner der Hitlers Fhrer Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichlich Bekannt
Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BOD

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!